

II.

Шестъ недѣли слѣдъ излизането си отъ Англия ние вече се намирахме въ страшнитѣ пропасти на Африка. Минахме прѣзъ капската земя и се отправихме право въ земята на негърския кралъ Джамбея. Негово чернокожо величество ни прие твърдѣ радостно и приятелски, защото ние му занесохме тютюнъ и върла ракия, която африканскитѣ крале много обичатъ. Той ни даде за водачъ отъ своитѣ чернокожи единъ негъръ, на име Макъ.

Ала, уви! Нѣколко дни вече скитахме по безкрайнитѣ лѣсове по рѣката Нигеръ, безъ поне за цѣръ да съзрѣмъ диря отъ горили!

Обаче, къмъ края на втората седмица щастието ни се усмихна. Минавайки по рѣтлината на едно гористо мѣсто, водачътъ ни Макъ, изеднажъ се спрѣ и ни махна съ ржка да дойдемъ при него. Цѣлъ ликуещъ отъ радостъ той ни посочи по земята отпечатани дири като отъ голѣма ржка.

— Видите ли, ето отъ тука е минало цѣло стадо горили! съ задоволство каза той.

— Най-сетнѣ! — радостно извикахме ние.

Веднага рѣшихме, безъ да губимъ врѣме, да тръгнемъ по стѣпкитѣ на маймунитѣ.

Като изминахме около единъ километъръ, ние се спрѣхме: стѣпкитѣ се скриваха въ една непроходима гора. Тѣсна пжтека и грамадни повалени клони показваха мѣстото, прѣзъ което бѣха заминали маймунитѣ. Тия животни трѣбва да иматъ страшна сила, та да могатъ да се промъкватъ прѣзъ жилавитѣ клонаци, които едва ли би разсѣкла и стоманова сѣкира.